

ŠKOLNÍ ČASOPIS

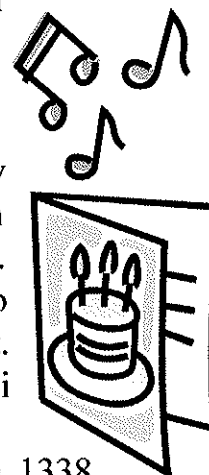
PEL - MEL

ČERVEN 2017

Naše škola má 35. narozeniny

První obyvatelé Jižního Města se do nových bytů mohli stěhovat v polovině roku 1976, v září téhož roku šly jihoměstské děti do první školy, která zde vznikla. Nezůstalo u jediné, postupně vyrůstaly další, mezi nimi i naše **Základní škola Donovalská**.

V letošním roce tomu už bude 35 let, co se poprvé otevřely brány školy. Své první žáky uvítala naše škola při slavnostním otevření **1. září 1982**. Ve 22 třídách se začalo učit celkem 646 žáků. Se zabydlováním sídliště se škola rychle rozrůstala a brzy bylo patrné, že její prostory nebudou pro silné populační ročníky stačit. Po dvou letech se tak otvírala další budova, tzv. přístavba s dalšími učebnami.

Ve školním roce 1987/88 dosáhla škola maximálního počtu 1338 žáků. Počet dětí se pak pozvolna snižoval, ale do roku 1992 neklesl pod tisíc žáků. V současné době má škola 673 žáků, kteří se učí ve 29 třídách.

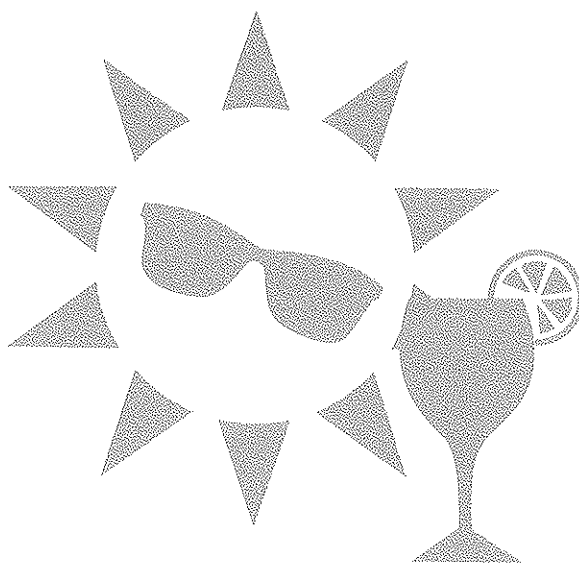
Vedení školy převzal v r. 1990 náš současný pan ředitel Pavel Dittrich. Významnou událostí v historii školy byla v roce 1995 návštěva pana prezidenta Václava Havla, který u nás spolu s primátorem hl.m. Prahy zahájil nový školní rok.

Během let 2004 až 2006 proběhla velká rekonstrukce, škola dostala nový kabát a změnila se zvenku i uvnitř téměř k nepoznání. Došlo také na modernizaci školní kuchyně a jídelny.

Od školního roku 2007/2008 se začalo učit podle školního vzdělávacího programu „Mosty k vědění“.

Narozeniny oslavíme školní **AKADEMIÍ**, která se bude konat **14. června 2017**. Takže - **VŠECHNO NEJLEPŠÍ!**

- man -

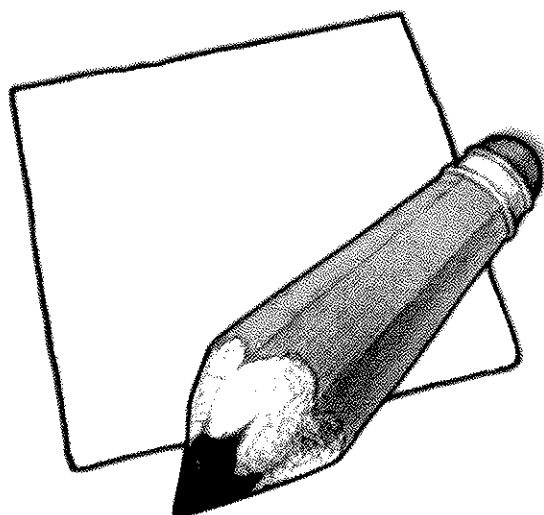

PEL - MEL

Časopis PEL - MEL vychází od školního roku 1996/97. Žáci v něm uveřejňují své literární práce - básničky, pohádky, povídky, přispívají i různými rozhovory, anketami, testíky nebo kvízy. Každoročně se redakční rada obměňuje, a to nejen proto, že žáci devátých tříd (také pátých nebo sedmých) odcházejí na střední školy. Najdou se vždy redaktoři noví, kteří projeví zájem se zapojit a uveřejnit své práce.

V tomto speciálním čísle se můžete podívat na vybrané příspěvky z let 1996 - 2017. Pěkné počtení!

-man-

NOČNÍ MŮRA

Vprostřed zimy,
venku léto.
Co se děje?
- Řekněte to!

Máma - vousy na bradě,
táta šaty nosí,
lev nám běhá v zahradě,
med snášejí vosy.

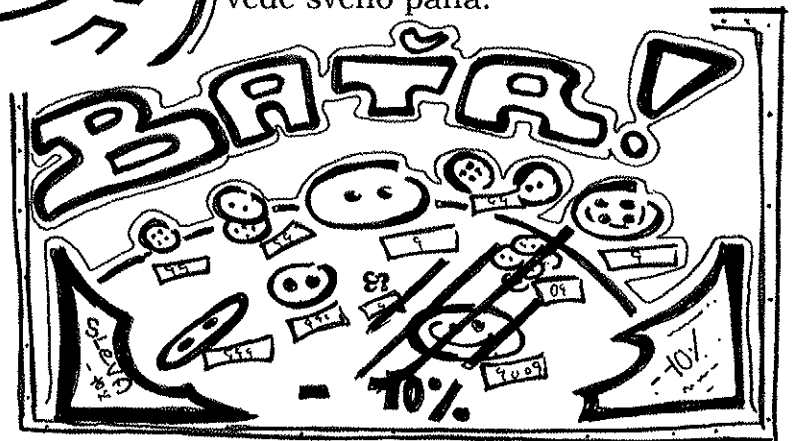
V lavicích jsou učitelé,
ve sborovně žáci,
v klecích pány chovatele
mluvit učí ptáci.

Já tu chodím po ulici,
z večera i z rána,
vidím, jak pes na procházku
vede svého pána.

V obchodě, kde masna má být,
prodávaj se hřebiky
a kde včera obuv byla,
koupíte si knoflíky.

Všechno kolem k zkáze spěje,
ve dne tma jak v pytli je,
v noci zase slunce hřeje,
mě to asi zabije.

Tohle je má noční můra,
strašák všech mých krutých snů,
vždycky když se ráno vzbudím,
doufám, že už neusnu.

Ráno s úlevou se zvedám,
díkybohu - zas jen sen,
potkám mámu s tmavým knírem,
táta v plesovkách jde ven.

/ tik /
KATKA MOTTLOVÁ
LISTOPAD 1996

V Á N O C E

Byly doby, kdy měly Vánoce poněkud jiný význam než dnes. Slavilo se narození Krista, které je opěvováno v mnoha vánočních písních - koledách. Snad každý zná nádhernou vánoční píseň Tichá noc, kterou považují za nejlépe vystihující vánoční náladu. Dle mého názoru z ní doslova sálá slavnostní a poklidná atmosféra období

adventu a svátků. V dřívějších dobách se vánoční stromky zdobily perníčky a pozlacenými ořechy, rozkrajovalo se jablíčko, házelo střevícem, celá rodina zpívala koledy a završením večera byla půlnoční mše v kostele. Na tuto mši chodí dnes i mnoho nevěřících lidí, protože je to bezesporu jedna z nejkrásnějších chvil v roce.

Bohužel mnoho, možná i většina, dětí považuje Štědrý den za chvíli, kdy dostanou hodně nových věcí, a myslím si, že je škoda vidět ve Vánocích jen dárky, protože tím bychom se o moc připravili. Pro mne je vánoční i předvánoční doba časem, kdy lidé mají k sobě bliž, kdy nevidí jen sebe a své zaměstnání, nehoní se jen za penězi a svým vlastním blahobytem, kdy jindy šedá a uniformní okna panelových domů září barevnými žárovkami, kdy se lidé předhánějí ve vánoční výzdobě, kdy prodavači s červenými nosy a zmrzlými prsty postávají u kádí plných kaprů. Je to také čas zářících výloh vánočně vyzdobených obchodů a stylových stánků na vánočních trzích. K této době patří také vůně cukroví, linoucí se krásně uklizeným bytem. Lidé jako by se alespoň na chvíli zprostili svých všedních starostí. Samozřejmě, že i dárky k Vánocům neodmyslitelně patří. Upřímně řečeno, i já bych měla zkažené Vánoce, kdybych pod stromečkem nic nenašla, ale vždyť nejen dárky dělají Vánoce Vánocemi. Vzpomeňme si na to, že člověk má nejen brát, ale i dávat. Bohužel jsou i děti bez rodičů, nebo děti mentálně či jinak postižené v různých ústavech. Mohli bychom třeba vyčlenit nějaké své starší, ale zachovalé hračky a odnést je v půli prosince /nebo kdykoli jindy/ např. do Jedličkova ústavu.

K Vánocům a Novému roku patří neodmyslitelně i silvestrovská půlnoční přání a novoroční předsevzetí, na to bychom také neměli zapomínat, protože každý by měl mít svůj cíl a tajné přání.

Na závěr bych všem chtěla popřát veselé Vánoce a šťastný nový rok 1997 a pokud někoho z Vás čekají v nastávajícím roce přijímací zkoušky, ať už z 5., 7. nebo 9. třídy, pak jejich úspěšné složení.

-tik-

Katka MOTTLOVÁ
prosinec 1996

Milí, přemilí čtenáři, popřípadě posluchači,

můžu začít jednak sebedovědomě, tedy: protože rádi děláme lidem radost, máte tu nové číslo našeho časopisu. Ale stejně tak dobře můžu sebekriticky a zároveň trochu výhruzně napsat: máte prostě smůlu, nás se jen tak nezbavíte. Asi ani jedno by samostatně nebylo to pravé ořechové, a tak Vám jenom jednoduše řeknu, že PEL-MEL míní pokračovat i v tomhle školním roce, i když to bude trochu něco jiného než loni. Protože se dobrá polovina redakce vypařila na střední školy, změní se pravděpodobně skladba časopisu, když teď bude i redakce v jiném složení. Tak to je asi všechno. Snad byste jen ještě měli vědět, že jsou v redakci pro zájemce vždycky volná místa. Nemůžeme Vám sice nabídnout plat ani žádnou odměnu, ale koho baví psát, může se literárně vyžít a navíc - on je to docela prima pocit, když Vám Váš výtvar nejen vyjde vytištěn, ale někdo si to třeba i přečte...

Vaše redakce

-dč-

LISTOPAD 1997

DANA ČERNÁ

NEZTRÁCEJTE NĚJ MORŠIL

Bydlel kdysi král
v dálné zemi Burunu,
ten stále něco ztrácel,
žezlo, trůn i korunu.

Tenhle král byl morous,
pořád se jen zlobil,
pro všechno a pro nic,
ztratil totiž mobil.

Ach, ubohý eurotel,
byl úplně nový,
král ho dlouhé roky chtěl,
teď ho chytaj mdloby.

Svolal k hradu celou zem
a řekl jim: „Milí,
princezna je volná všem,
neztrácejte chvíli.

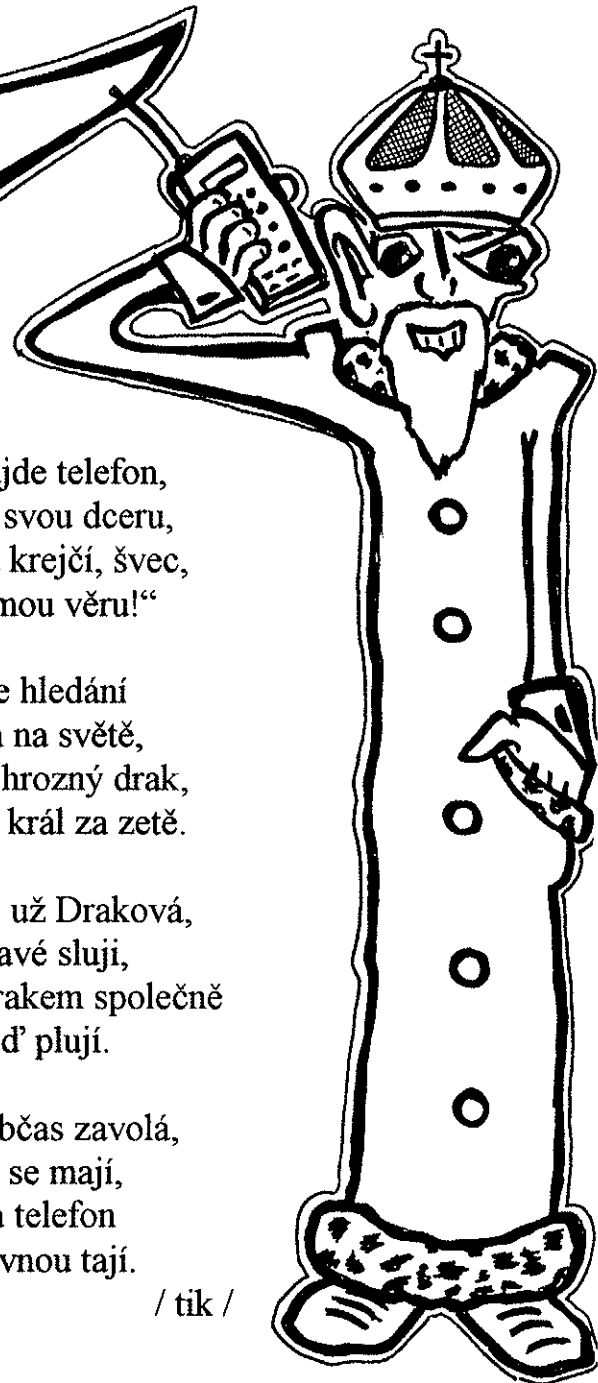
Kdo mi najde telefon,
tomu dám svou dceru,
ať je třeba krejčí, švec,
nelhu, na mou věru!“

Až po roce hledání
byl telefon na světě,
přinesl ho hrozný drak,
teď ho má král za zete.

Princezna, už Draková,
bydlí v tmavé sluji,
s milým drakem společně
životem teď plují.

Král jim občas zavolá,
ptá se, jak se mají,
ale účet za telefon
před královnou tají.

/ tik /

ZUMALER: *Standa. K.*!!

LISTOPAD 1997

Škola v přírodě

Samotný název této chvályhodné akce budí dojem, že byla uvedena v život kvůli dětem. Není tomu tak. Byla vymyšlena jako kratochvíle pro rodiče, zejména pak pro matky. Neboť okamžiku, kdy dítě odjede, předchází mnoho zábavných činností, které jsou zpestřením jednotvárného života pracující ženy.

Nejprve přinese dítě ze školy seznam naprosto nezbytných předmětů, které musí mít s sebou. Pokud kýžené dosud nevlastní, musí zakoupit. Tak mnoho z pánské populace přijde k froté županu, který zabere půl kufru, neboť je nemyslitelné, aby se nadějný svůdce zjevoval děvčátkům ve společné umývárně v pyžamu. Některé matky jsou v pokušení, zda nepřibalit i pásku na knír a vycházkovou hůl.

Když rodiče shromáždí předepsané oblečení, jakož i další „nezbytné“ věci, může nedočkavá matka přistoupit k činnosti, k níž je od přírody nadána – k šití a vyšívání. Všechno musí označit jménem svého potomka. Ať zvolí steh zadní nebo řetízkový, je po hodině vyšívání pevně rozhodnuta v budoucnu nepřítit ani knoflík. Není tudíž divu, že žena založení spíše línějšího hledí si práci ulehčit. Zakoupí tužku na textil, jméno napíše na kousek tkalounku a ten pak pár stehy přichytí na jednotlivé části oblečení. Stane-li se, a jsou takové případy, že žena není založení toliko línějšího, nýbrž vysloveně líného, píše tužkou přímo na šatstvo. To jest na rub trenýrek, triček, pyžam a podobně. To ovšem dítě vypadá, jak statista vybavený z divadelního fundu.

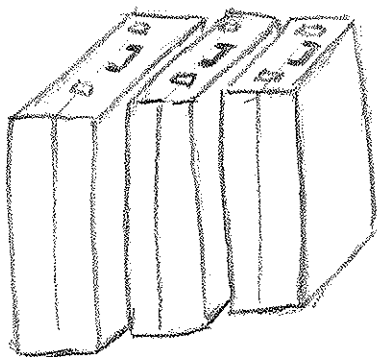
Je tu ovšem řada předmětů, které si žádají jinou techniku označování. Na zubní kartáček nevyšije nic ani ta nešikovnější matka. Tady nastoupí leukoplast, jež popsána a přilepena na stehuvzdorný předmět zaručuje dítěti jeho vlastnictví. Alespoň do té doby, než se působením vody odlepí. Jsou i věci, které odolávají všem pokusům o označení. Například zimní boty s teplým vlasem uvnitř. Přitom je zcela jisté, že stejné boty bude mít nejméně deset dalších dětí. V takovém případě nastupuje vynalézavá matka, která obuv poznamená nějakým osobitým tvůrčím způsobem, třeba zajímavě tvarovanou dírou do podrážky, podle níž dítě spolehlivě pozná svůj „exemplář“.

Některé rodiny s více dětmi na to jdou chytře. Mají hotová razítka, jimiž ve svižném tempu buší do hromady šatstva.

Závěrečná fáze příprav je už dílem pár minut. Věci se poskládají do kufru a matka vyhotoví několik seznamů, z nichž jeden přilepí zevnitř na víko kufru, dva ztratí a čtvrtý uschová tak bedlivě, že se najde u křestního listu při příležitosti vydání občanského průkazu.

Vydrhnuté dítě zásobené skrovným kapesným a bohatými radami je přepraveno k autobusu, usazeno, násilně zulíbáno a odvezeno. Velmi by se mýlil ten, kdo by se domníval, že se rodiče neprodleně oddají zábavě a radovánkám! Sotva totiž autobus zmizí v zatáčce, přepadnou je nejrůznější obavy a předtuchy, které si žertovně pohrávají s jejich nervy až do té doby, kdy dojde první zpráva od dítěte, nebo dokonce od paní učitelky...

Iva Mikolášová

KVĚTEN 1998

PRÁZDNINY NA KŘÍDLECH

Letní prázdniny mám již domluvené. Mým společníkem bude jeden velký cestovatel malého vzrůstu. Jeho jméno vám ale neprozradím, to musíte uhádnout sami.

Vyrazíme brzy ráno, kdy ztemnělou oblohu ozařuje jen jitřenka a z nedalekých křovin se ozývají první ranní ptáčata. Už teď cítím, jak mi vítr vhání do vlasů ranní chlad. Pomalu se rozední a já zjišťuji, že pod námi se krajina mění neuvěřitelnou rychlostí. Právě teď jsme nad městem. Míjíme kostelní věž. Z té výšky se lidé na náměstí podobají neposedným kuličkám, které se právě rozutekly z důlku.

V dopoledním mlžném oparu nabíráme značnou rychlost nad dalším městem. Tentokrát však nic nezahlédnu - jsme příliš vysoko.

Blíží se poledne, sluneční paprsky nemilosrdně zvětšují naši žízeň. Proto u blízkého jezu zastavíme, abychom nabrali sílu do dalších kilometrů. Po krátkém odpočinku vzlétneme nad lesy. Z veselých luk na nás vesele mávají slunečnice a dozrávající obilí se vlní v rytmu větru.

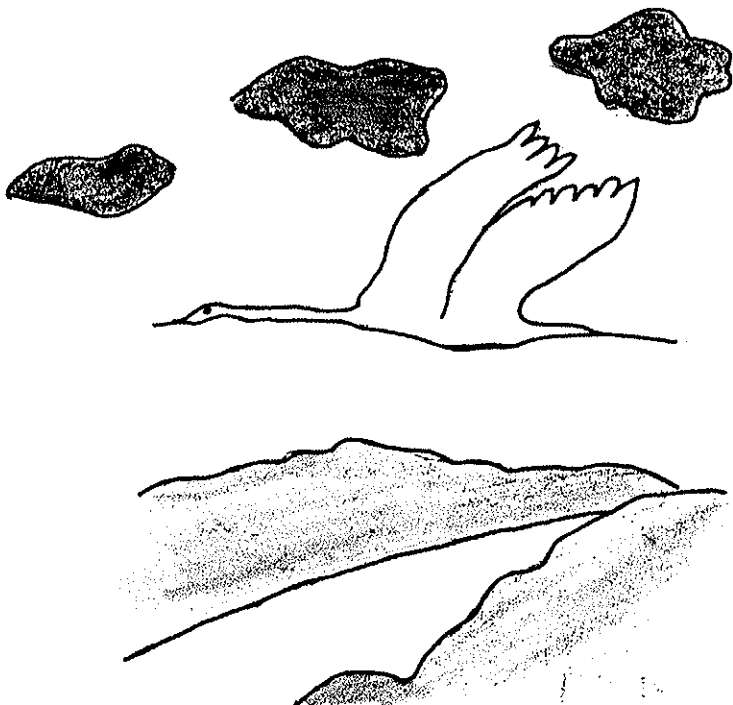
Letíme i podél šumící řeky. Na jejích březích pozoruji plovce a neplavce, jak se radostně šplouchají a stříkají kolem sebe osvěžující kapky vody. Slunce již tolik nepálí, a tak kroužíme nad rozvalinami starého hradu. Ze zdola je slyšet ptačí křik, na který můj průvodce podobným způsobem odpovídá.

Zavírají se mi oči únavou, přesto si však musím vychutnat ten tajemný západ slunce. Při letu se zdá, jako by se lesklý kotouč stále odmítal přehoupnout přes obzor. Zešeřilo se natolik, že obrysy skal lze jen těžko rozpoznat a pokračovat dál by mohlo být nebezpečné.

Po dlouhém celodenním dobrodružství přistaneme v cíli, odkud jsme ráno startovali.

Už víte, kdo je onen cestovatel?

Veronika Kucrová

**Oceněno 1. místem
v soutěži MF Dnes
„Dva měsíce prázdnin“
-červen 1999**

ROK 2000

Rok dva tisíce se už blíží.
Čas století plyne bez obtíží.

Dvacáté první století
až rokem dva tisíce jedna přiletí.

Média si rok ten přivlastnila,
na pravdu vůbec nehleděla.

Počítačů jsou tu mraky,
ale ty nás klamou taky.

Proč jsou velké oslavy?
K čemu je tolik slávy?

Slavili jsme rok tento náš?
Ne. Tak proč tenhle slavit máš?

Sice zmizí jednička.
Ale proč?
Bude prázdná lednička?
Proč! Pro slepičí kvoč.

Chcete slavit tento rok?
Nebo je to pro vás šok?

Divíte se ostatním?
Co se děje s rokem? S ním?

Dítě roku dva tisíce,
přijde hned do prvního měsíce?

Bude to chlapec či děvče?
Přijde s deštníkem do deště?

Jaké jméno bude mít?
Jak mu asi bude znít?

Bude nemocné či zdravo?
Půjde mu lépe tělocvik či právo?

Kdo budou jeho rodiče?
Budou mít dům z žuly nebo čediče?

Proč je otázek více než odpovědí?
To neví ani hlavy chytrých lidí.

Věštby dobré se splní snad.
Ať rok 1999 může klidně spát.

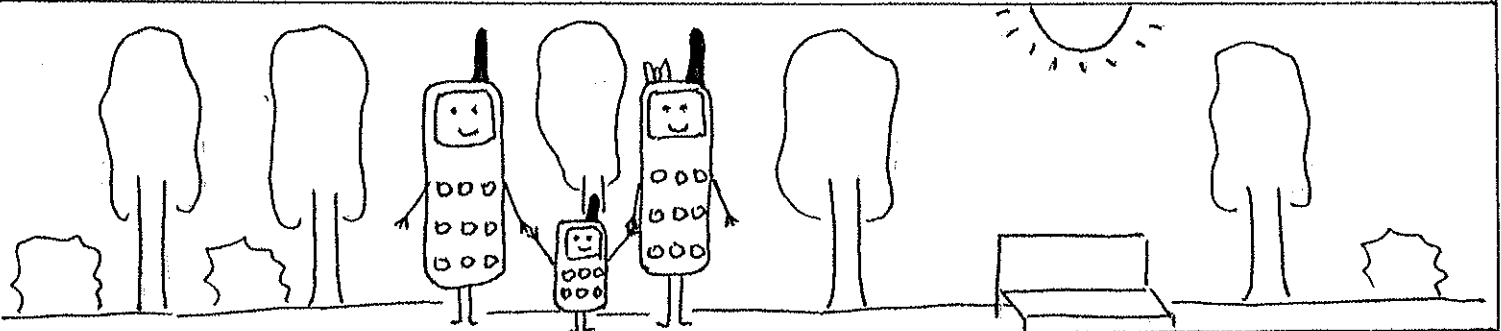
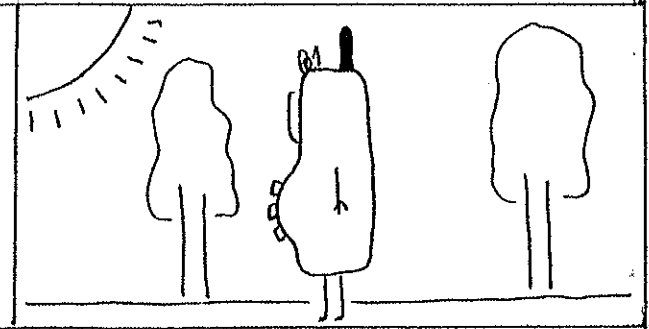
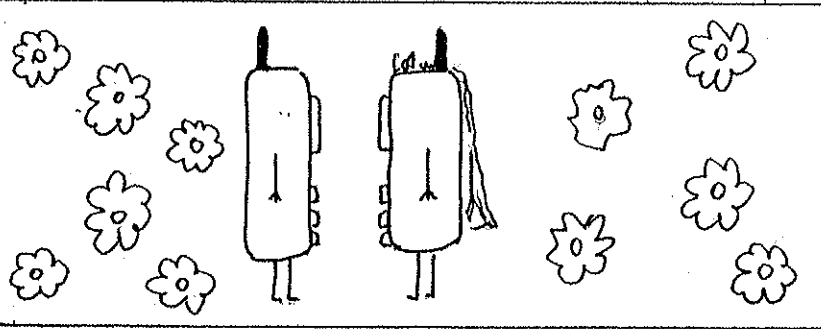
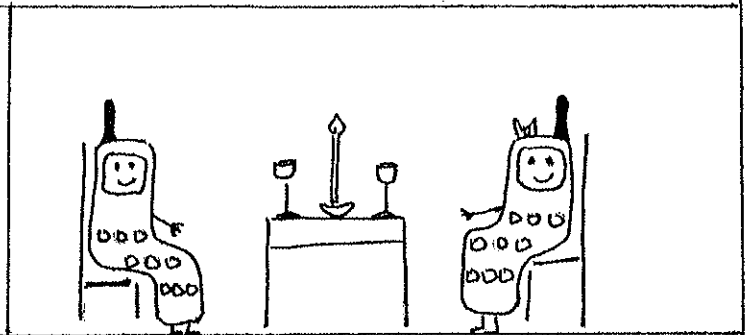
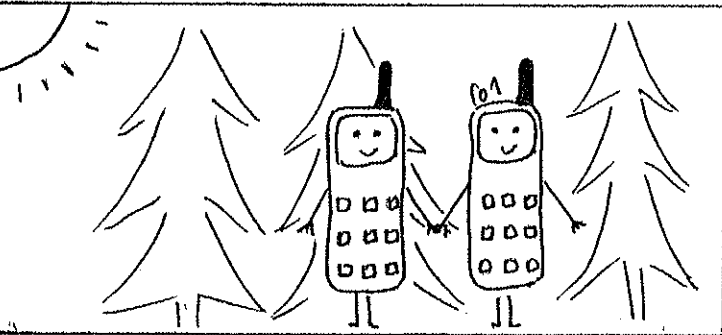
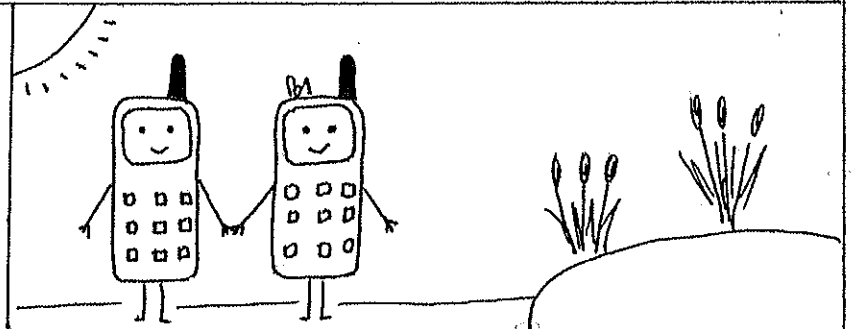
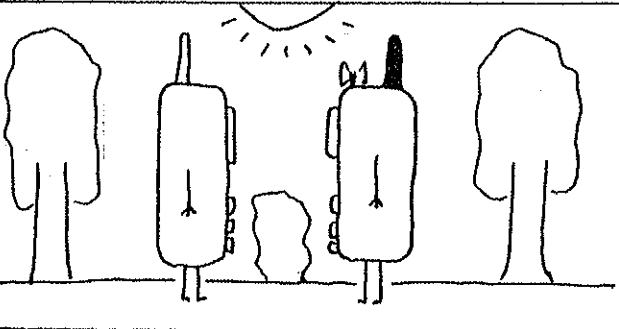
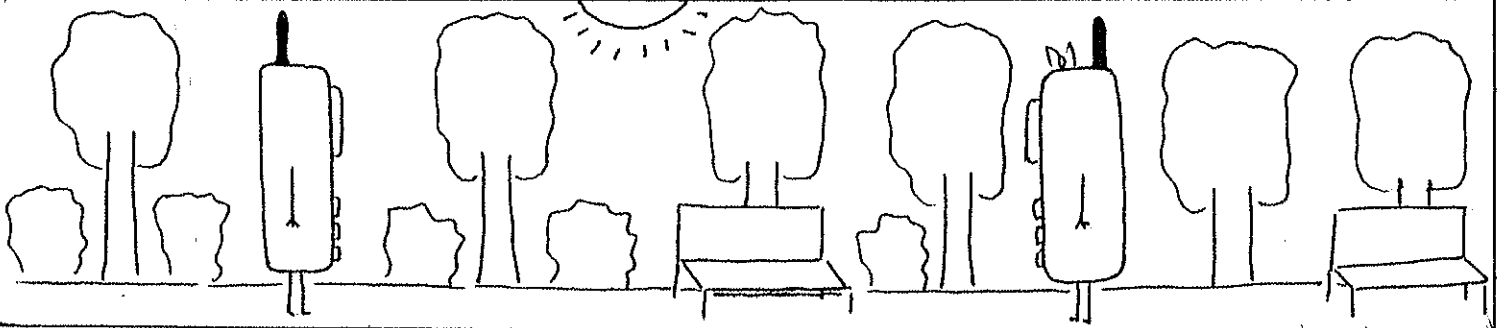
Století dvacáté mít strach nemusí,
že nastane krach, že se lidé udusí.

„Přeji já Ti rok, co odchází,
další roku, dítě mé, ať Ti nic neschází.“

Petra Brabcová

listopad 1999

Monika PSIKOVA' : RODINA MOBILŮ

KONEC

Základní škola Donovalská 1684

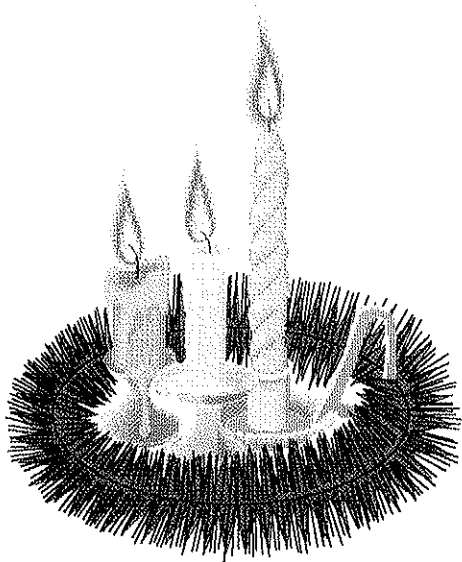
Pel – Mel

Občasník

Číslo XIII.

Březen 2 000

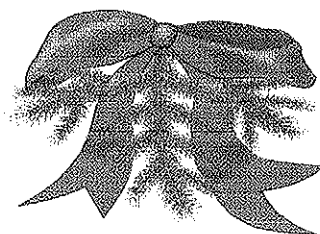
Vánoční soutěž

Na konci listopadu vyhlásila redakce časopisu *Peť - Meť* soutěž o nejlépe vyzdobenou třídu a nejhezčí vánoční stromek. Iniciátorem soutěže byl Martin Jacko ze 7.B, kterému patří za organizaci této akce velký dík.

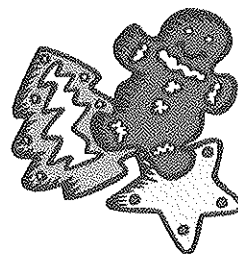
Vánoční atmosféra nás provázela téměř ve všech třídách, družinách i ve školní jídelně. Všichni, kdo se podíleli na vánoční výzdobě a přispěli tak k pěkné předvánoční náladě v adventní době, si zaslouží pochvalu.

Dne 20.prosince 2 000 se sešla porota ve složení: Martin Jacko - 7.B, Honza Hron - 7.A, Tú Nguyen Trung - 7.C, Kristýna Sedláčková - 7.D, Zvonek Sekeléz - 6.A, Dagmar Dvořáková - 6.B, Romana Žabková - 8.C, pí uč. Míková, pí uč. Manochová, pí uč. Kožíšková. Všechny zúčastněné třídy, t.j. třídy druhého stupně, ohodnotil každý člen poroty body 0 - 10, samostatně byl oceněn vánoční stromek.

Body, které třídy získaly, byly velmi vyrovnané. První tři místa v každé kategorii už byla prozrazena v relaci školního rozhlasu 21.12., v průběhu besídek 22.12. byli vítězové odměněni malou sladkou odměnou. Takže nezbývá než otočit list a dozvědět se umístění ostatních tříd a jejich bodové ohodnocení.

Vánoční vtipy

„Mámo, cítíš to? Vůně vanilky, vánočního cukroví...“

„Cítím, cítím - sousedi se ale mají!“

Ptá se matka svého syna: „Kdo tě naučil říkat slovo zatraceně?“

„Ježíšek.“

„Nelži.“

„Přísahám. Když nesl dárky do pokoje, praštil se o stůl a řekl právě tohle.“

„Mami, můžu mít na Vánoce psa?“

„Na to zapomeň! Budeš mít kapra jako ostatní.“

Pán kupuje pro pejska obojek, ale jaksi se nemůže rozhodnout, jaká velikost je zapotřebí.

„Tak přijďte s pejsánkem,“ radí prodavačka.

„Co vás nemá, to má být pro něj překvapení na Vánoce.“

„Představte si, poprvé se u nás sešel na štědrovečerní večeři sudý počet lidí!“

„Jak to, vždyt' jste byli tři!“

„Jo, ale potom přijelo sedmnáct hasičů!“

Byly Vánoce a soudce byl v příjemné náladě. Zeptal se předvedeného muže: „Za co jste tady?“

„Za předčasné vánoční nákupy.“

„To přece není žádný přestupek. Jak brzy jste nakupoval?“

„Dvě hodiny před začátkem otvírací doby.“

„Tatínek mi na Vánoce nasliboval hory, doly.“

„A splnil ti přání?“

„Ano, koupil mi atlas hor...“

Jožka se modlí před Vánocemi a na konci modlitby zakřičí: „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý,“ domlouvá mu sestra.

„Ale babička ano.“

PROSINEC 2001

Zlatí medvídci

První medvídek HARIBO spatřil světlo světa před osmdesáti lety. Svou novou firmu si nechal tehdy v Bonnu zapsat do obchodního rejstříku Hans Riegel. Ze slov **Hans Riegel Bonn** vzniklo zkratkové slovo-obchodní název HARIBO.

Nikdo tenkrát netušil, že tato značka se stane jednou z nejoblíbenějších ve světě sladkostí. První forma byla vytvořena v r. 1922 a byl to tzv. „Tančící medvídek“. Byl větší než dnešní medvídek a také hubenější. Od r. 1925 se začaly vyrábět lékořicové cukrovinky a přibyl černý medvídek.

V ý r o b a: Základní suroviny se smíchají a zahřívají, změnějí se v hustou hmotu, ta se dostává do dávkovacího stroje, kde se přidávají aromatické látky a přírodní barviva. Do forem je pak vstříkována sladká, ovocná hmota, najednou vzniká přes pět set medvídků. Po několikadenním sušení a zrání jsou medvídci vyleštěni včelím voskem a tím získávají svou zářivou a lesklou barvu. Také se díky tomu medvídci v sáčku nelepí.

Při výrobě jsou používány absolutně nezávadné suroviny, žádná hovězí želatina a vždy přírodní výtažky z ovoce a rostlin. Zlatí medvídci jsou červení, žlutí, bílí, zelení a oranžoví (smíchání černého rybízu, pomeranče, citronu, kiwi a jablka).

Zlatí medvídci byli oblíbení u významných osobností minulosti, miloval je Vilém II., poslední císař Německé říše, spisovatel Erich Kästner, dokonce i Albert Einstein.

Dnes je HARIBO podnikem na světové úrovni. Má dvacet výroben v evropských zemích a nová pobočka vznikla i v USA. Své výrobky firma dodává do stovky zemí světa.

A ještě poslední novinka: Od roku 2000 se někteří medvídci HARIBO dokonce usmívají. Třeba i vy najdete ve svém sáčku takového dobře naladěného medvídka. Zlatí medvídci mají svou vlastní webovou stránku: www.haribo.com.

HARIBO MACHT KINDER FROH UND ERWACHSENE EBENSO
(HARIBO CHUTNÁ MALÝM, STEJNĚ TAK I DOSPĚLÝM)

BŘEZEN 2002

Loučení

Tak, už je to tady! Konec roku se blíží extrémní rychlostí a můj čas, který ještě strávím na této škole se krátí. Na jednu stranu se těším, že poznám nové lidi a na druhou stranu vím, že to nebude jednoduché, a už teď se mi stýská.

Na tuto školu jsem sice přišla až do páté třídy, ale i přesto je to dlouhá doba - 5 let. Uteklo to jako voda, že se mi tomu ani nechce věřit. Zvykla jsem si na každou školní chodbu, na každé zákoutí a teď se musím se vším rozloučit. Útěchou mi je ale to, že škola, do které budu od září chodit, je podobná té, kterou jsem musela před pěti lety opustit. Je to stará budova s dlouholetou tradicí na staré Praze. Starou Prahu velmi miluji, protože jsem tam vyrostla. I z tohoto důvodu pro mne bylo velmi těžké zvyknout si na, promiňte mi ten výraz, sídlišť'ní školu. Ale i přesto všechno jsem si zvykla a dá se říci, že jsem si tuto školu zamilovala a bude pro mne těžké se s ní rozloučit.

Jak už jsem řekla, těším se na nové lidi a myslím si, že nejsem sama. Ať je to jak chce, už si všichni tak trochu lezeme na nervy. Vsadím se ale, že většina z nás zůstane v kontaktu a za pár týdnů nebo měsíců po začátku školy se znovu zkontaktujeme, abychom si sdělili, co je nového a jaká je naše nová škola.

Vždy když vidím devátáky scházet na posledním zvonění ze schodů, tak to ve mně vyvolá zvláštní pocit. Vloni jsem si říkala, že už za rok to budeme my a letos si říkám, že to nemůže být pravda, že už letos budeme v atriu stát ~~my~~ a pan ředitel nám bude říkat, že nám přeje hodně úspěchů. Je to opravdu zvláštní pocit. Jedna moje část mi říká, že to bude fajn, další etapa života, ale ta druhá část mi říká, že by zase bylo fajn tu ještě zůstat. Víím ale, že moje první část má pravdu, bude to fajn a já se moc těším.

Nám devátákům tedy nezbyvá nic jiného, než říci sbohem a doufat, že nám to na nových školách vyjde podle našich představ.

Vám, co tu zůstáváte, bych chtěla říci jen tolik: Učitelé a celá škola vůbec jsou super, tak si to říkejte také. Víím, že teď vám to třeba přijde směšné, ale věřte, až budete na mém místě, budete si to říkat určitě.

Rozloučím se s vámi jednou známou větou: **Začátky jsou těžké a konce jsou smutné, nejvíce ale záleží na tom, co je uprostřed!** Troufnu si říci, že to na školní léta platí stoprocentně, ale samozřejmě nejen na ně. Přeji vám všem mnoho úspěchů!

-KAFI-

ČERVEN 2003

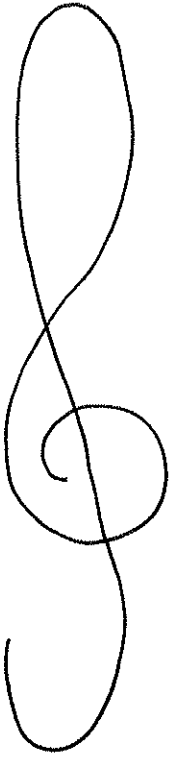
Katka FINGRALOVA!

Lidové písničky trochu jinak

V minulém čísle našeho časopisu jsme se zaměřili na „předělávání“ přísloví a rčení. Tentokrát jsme si vyzkoušeli, jak lze pozměnit lidové písničky. Jistě vám nebude dělat problém je v našich úpravách poznat (řešení pro jistotu uvádíme na konci stránky).

1. Pod naším otvorem ve zdi vyrůstá duo květin s trny. Pod naším otvorem ve zdi vyrůstá ovocný strom.
2. Běží vulpes vulpes k jihočeskému husitskému městu, nese koření. Za ní utíká všežravec s bodlinami a chce jí pytel sebrat.
3. Utíkej, typické ženské jméno v 5.p., utíkej, honí tě domácí zvíře mužského rodu s dlouhým ocasem, čtyřma nohama a svítícíma očima, divoké.
4. Utíkala samička od berana nahoru na vršek a za ní sameček stěžovat si na panské sídlo.
5. Padá voda v kapkách, padá voda v kapkách, jen vydatně padá voda v kapkách, kam, domácí lichokopytníci, se přesuneme? Přesuneme se na místo porostlé trávou, až zvíře v hodinách vydá zvuk. Zvíře v hodinách vydalo zvuk, má milá vyronila slzy. Ty, zvíře v hodinách, nevydávej zvuk, má milá, neroň slzy.
6. Letí ptáček z jeskyně, z jeskyně, probudil hnědá kukadla ze spaní, ze spaní. Kdyby byla hnědá kukadla nespala, nespala, byla by toho ptáčka chytila, byla by toho ptáčka chytila.
7. Trouba se nám zřítíla, trouba se nám zřítíla, co když opravář to spravit neumí? Zavoláme na starouška, ten to jistě opraví, zná čáry, kouzla od Přemysla Podlahy.
8. Někdo furt tu zvuky dělá, ta osoba práci měla. Mně to nedá pokoje, chtěl bych zjistit, kdo to je. Ten chlap velkéj randál dělá, nepřestane, bude mela. Mně to nedá pokoje, chtěl bych zjistit, kdo to je.
9. Postavo ženského pohlaví s očima barvy nebe, nevyčkávej u tekoucí vody. Postavo ženského pohlaví s očima barvy nebe, nevyčkávej tam. Voda se stále točí a odnese tvoje bulvy.
10. Poskakoval nejlepší přítel člověka přes obilí, přes barevnou louku. Šel za ním hajný, pítko z opeřence na čepici. Nejlepší příteli člověka, co děláš, žes tak šťastný pořád, pověděl bych vám, netuším sám, šup a hopsal dále.
11. Malý a přívětivý domácí mazlíček ženského rodu překonává otvor ve zdi, nejlepší přítel člověka místem, kudy se díváme ven, když jsme uvnitř. Jestliže nepadnou slzy mraků, nebudeme polití dešťovou vodou.

1. Pod našim okýnkem 2. Běží liška k Táboru 3. Utíkej, Káčo 4. Běžela ovečka 5. Prší, prší
6. Vyletela holubička 7. Pec nám spadla 8. A já pořád, kdo to tluč 9. Holka modrooká
10. Skakal pes přes oves 11. Kocka teze dírou

ÚNOR 2004

Hádej! Co jsem?

Už v minulých číslech našeho časopisu jsme se pokoušeli „převtělit“ v nějakou věc a takto se představit. Tentokrát si s monologem věcí pohráli žáci 5.B a 6.A. Uhodnete, co jsme? V závorce je řešení – napsané pozpátku – pro ty, kteří si nebudou vědět rady. Nejdřív se ale pořádně zamyslete!

Jsem velké, široké neznámo, jsem modré a lidi mě mají rádi. (EŘOM)

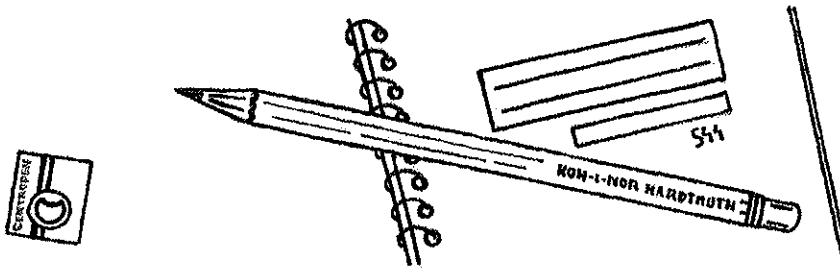
Jsem většinou malé, železné neznámo. Když si mě někdo vezme, bouchá se mnou, bolí to, ale vždy rádo pomůžu. (OVIDALK)

Jsem středně velké a barevné neznámo. Když stiskneš na správném místě, naučíš se dost. I hra Ti neuteče. (ČATÍČOP)

Jsem celé černé a mám na sobě tečky. Když se podíváš hlouběji, uvidíš miliony útvarů žlutě naznačených. (RÍMSEV)

Jsem neznámo jakékoli velikosti. Když mě někdo otevře, do kouzelného světa nahlédne. (AHINK)

Jsem malé neznámo. Každý mě potřebuje, když chce něco sdělit jiným způsobem. Tancuji na bílém koberci, a když dotancuji, vyskočím a spadnu. (AKŽUT)

Nejdřív mě dlouho sháníš, pak do mě celý rok píšeš a potom mě stejně vyhodíš. (TIŠES)

Jsem jako klubičko do dlaně, ale jsem k jídlu, i červíkům moc chutnám. (OKLBAJ)

Jsem malý, železný, cinkám a dokážu leccos otevřít. (ČÍLK)

Jsem malá, průhledná, držím vodu. Když mě otevřeš, poleju tě. (VEHÁL)

Jsem malé neznámo, lehké, ale když přijdu do styku s vodou, ztěžknu. Jsem užitečné k očistě veliké černé plochy, na které skotačily malé bílé kvádríky. (ABUOH)

Jsem celý šedý, někdy černý a za můj život mě pošlapou miliony lidí. (KÍNDOHC)

Jsem celý rovný, jen hlavičku mám placatou. Pořád mě do ní bouchají. (KÍBEŘH)

Jsem celá z plastu, pořád do mě něco házejí, potom někdo přijde a přehrabuje se ve mně. (ECINLEPOP)

Jsem jen z papíru, ale jsem velmi důležitá, moc mě potřebuješ, občas nerad ukazuješ doma. (ÁKSVOKÁŽ)

L I S T O P A D 2 0 0 5

Paragraf 11/55

„Je za pět minut dvanáct, je nejvyšší čas dodržovat zákony.“

Tak zní motto vědomostní postupové soutěže určené pro žáky 5. – 9. tříd základních škol, která probíhá v České republice od roku 2001 z iniciativy Aliance Zákon 18.

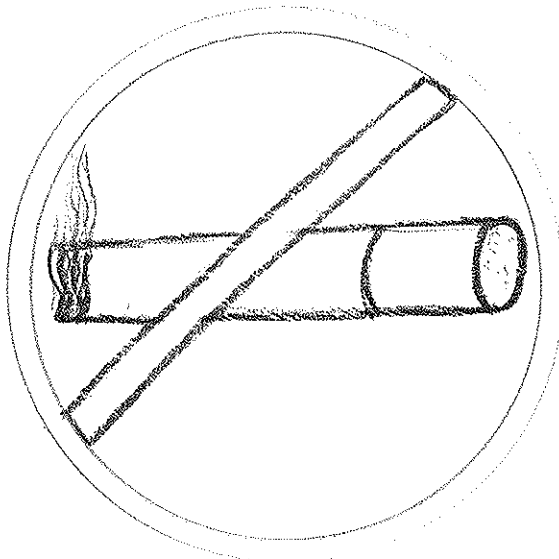
Hlavním cílem projektu je zvýšení právního povědomí a znalost zákona č. 37/1989 Sb., který zakazuje prodej tabákových výrobků mladým lidem do 18 let. O tomto tzv. Zákonu 18 existuje jen minimální povědomí a ve společnosti je zcela běžně porušován.

Soutěž je vícestupňová – tvoří ji školní, oblastní a krajská kola. Žáci si vyzkouší své znalosti zákona, tvůrčí schopnost při sestavování nových zákonů, manuální zručnost a tipují i věk mladých lidí. Soutěž vrcholí pak každoročním setkáním v Senátu ČR, kde se spolu utkávají finalisté krajských kol. Proti nim stojí senátoři, poslanci a novináři vlastní tým, který v soutěži prokazuje své právní vědomí. I v porotách všech kol zasedají zástupci volených orgánů a státní správy – starostové, představitelé školských úřadů, soudů a policie.

Obsahem postupové soutěže je celkem 5 soutěžních kol:

- 1. kolo „**Zákon**“ pomáhá zvýšit povědomí o tom, že porušovat zákony a pravidla není normální.
- Ve 2. kole s názvem „**Jak bys to vyřešil?**“ prezentují soutěžící své názory a řešení vybraných témat.
- 3. kolo „**Postav věž (město)**“ prověří týmovou souhru a žákům přináší poznání, že na dodržování zákonů dbá vícero institucí.
- 4. kolo se jmenuje „**Kdybych byl starostou (ředitelem...)**“. Soutěžící si ověřují nutnost zákonů a vyhlášek a jejich prospěšnost pro život ve společnosti.
- 5. kolo s názvem „**Porušíš zákon?**“ upozorňuje na nutnost zvýšené pozornosti obchodníků při prodeji tabákových výrobků. Odhad věku mladistvého je pro prodejce mnohdy obtížný, a tak při prodeji tabákových výrobků mladšímu 18ti let je často porušován zákon.

Na naší škole proběhne školní kolo soutěže PARAGRAF 11/55 **9. března 2006**. Soutěžit bude 6 pětičlenných družstev, vítězné družstvo pak postoupí do oblastního kola. Již teď probíhá pečlivá příprava, ať už soutěžících nebo organizátorů. I vy ostatní se zapojte! Nejen při pomoci organizace, ale i podporou soutěžního družstva z vaší třídy! O průběhu soutěže a jejích výsledcích se dočtete v dalším čísle časopisu.

ÚNOR 2006

Škola v přírodě

Od 12.10. do 18.10. 2007 jsme byli na škole v přírodě. Pobývali jsme v krásné šumavské přírodě, navíc nám přálo počasí, takže si všichni užili bezvadný týden. Dopoledne se učilo a odpoledne následoval sportovní program. Pod vedením instruktorů ze Sportlines nebo SANG jsme si vyzkoušeli spoustu her, např. BREMBALL a SOFTBALL, týmových her, byli jsme ve studeném bazénu, který byl ale i tak FAJN, a taky jsme si užili hodně legrace. Večer se konala i diskotéka a karneval, na kterém se samozřejmě taky tancovalo. Za nejlepší masku byl zvolen PIRÁT - Denisa Rábllová.

Pokoje ale byly pěkně malinké, teda ony byly akorát, jenže ty přistýlky zabíraly moc místa. Cesta do Frymburku nebyla tak úmorná, jak bychom čekali. Plusko máme pro kuchařky v naší škole, které vaří líp než tam. Jen různé svačinky bychom neměli opomenout - to bylo NEJ jídlo!

Fotky naleznete na našich stránkách www.donovalskazs.cz

(v aktualitách - větší množství nutno stáhnout)

nebo na www.praha11.cz/svp.

Anna Rističová, Tereza Vařilová

Říjen 2007

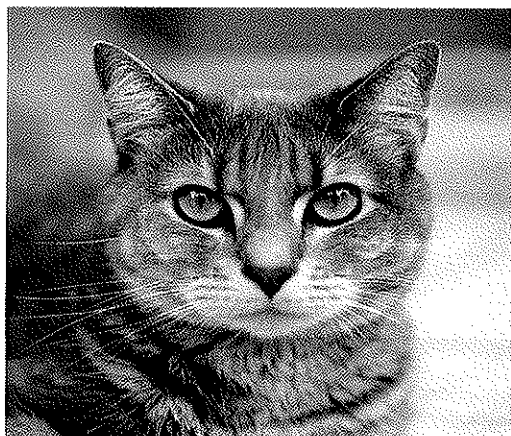

Kdyby tak uměla mluvit... II.

Již dříve jsme se v Pel-Melu pokoušeli „převtělít“ ve zvířátka a zkoušeli za ně promluvit. Co jim asi probíhá hlavou...

KOCOUR

„Au! To mě zas všechno bolí. Opět jedna fakt „podařená“ noc. Neuvěřitelné, jak mohou být tak bezohlední?! Tu se šel chlapec vyvenčit a zakopl o mě. Samozřejmě jen přešel a zabrumlal si, kde že jsem si to zas opovážil ustlat. Potom si šla zase princezna nalít mléko a znovu, šlápla mi rovnou na můj vyžehlený načechraný ocas. A žádné nalítí teplého mléka do misky jako cena útěchy. Ale vrcholem všeho byl jejich, jak to jen říkají? Ó, ano, už vím. Otec! Jejich povedený tatík mi šlápl rovnou na hlavu a to jen kvůli tomu, že nemohl spát.

Ovšem, jak bych mohl čekat omluvu? Prý si za to můžu sám! Kdybych údajně nevypadal jako koberec, tolik by se na mě nešlapalo. Ale, co proti tomu zmůže kocour jako jsem já? Nic. Ale stejně je mám rád, sice na mě šlapou, ale pečují o mě a mají mě rádi.“

Filip Stumper

MRAVENEC

„Tak, už to zase začíná. Musíme jít do práce. To je strašná nuda, tahat pořád klacíky a velký jehličky na naše mraveniště. Jako kdyby už nebylo dost velký, stejně pak přijdou obři a budou nám šťouchat klackem do střechy.

A je to tady, celá tlupa obrů s jekotem, že zahlédli náš baráček, se řítí na mě, na brášky a sestřičky. Už berou klacky, budu se muset schovat. Tady v tý skulince mě nenajdou. Ale co to? Nešahej na mě, nebo tě kousnu. Chramst! Tak a máš to. Honem pryč.

A musím se dát zase do práce, protože obři nám domeček docela zřídili.“

Tonda Huleš

Únor 2008

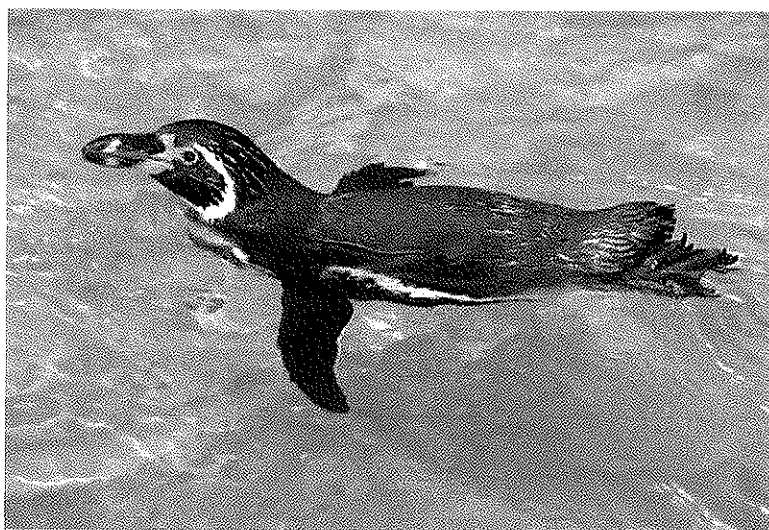
TUČŇÁK

„Ach jo. Tak už to zase začíná... Jeden den jako druhý. Naše zoo se otevírá v devět hodin a sotva se já a moji kamarádi stačíme probrat ze říše snů, už se k našemu teritoriu ženou davy zvědavých návštěvníků. Mlád'ata přitisknou svá křídla ušpiněná od zmrzliny na naše právě doleskla vyčištěné sklo, starší samci a samice mají nažhavené fotoaparáty a videokamery a napjatě čekají, co jim předvedem. Pořádně si zazívám. No tak...

Dneska mám celkem dobrou náladu, tak že bych těm otravům dopřál pár pěkných fotek? Chvilku se tedy plácám po souši, dělám blbosti... Potom se odrazím a krásnou šipkou šupnu do bazénku. Jen co se přiblížím ke sklu, začnou prcci bušit pěstičkami na sklo a chtějí, abych právě k nim připlul... Kéž by jim to někdo vysvětlil - tím boucháním mě rozhodně nepřivolají! Zato kdyby mi nějaký z nich hodil rybičku! To by bylo něco! Jé, heleme se, copak to má támhleto mládě v křidélkách? Není to náhodou nějaká ňamka, kterou my tučňáci tak rádi? Rychle se k tomu zajímavému objektu přiblížím, úplně zapomenu na sklo a snažím se tu ňamku vydolovat. Zobáčkem doluju a doluju, ale stále bez efektu. Mládě se mezitím smíchy zajíká. Dojde mi, že se směje MNĚ. To mě tedy pěkně urazí. TTTsss.

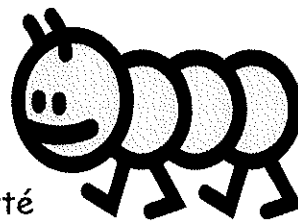
Doplavu si na břeh. Tam se pořádně otřepu, čímž si naštvu kamarády, které jsem pocákal a kteří pořád zatím jen mžourají ospalýma očima po návštěvníkách. Chvilku se snažím zabavit se nějak na souši a potom mi už nezbyvá než čekat, až nám v jedenáct přinesou krmení. To bude totiž z celého dne jistě to nejzajímavější.“

Eva Manochová

HOUSENKA

„Je teplý jarní den a já si spokojeně lebedím v šťavnaté hlávce zelí. Pomalu otevřu oči a pomaloučku se začnu rozhýbávat. Když jsem úplně probraná, dojde mi, že mám vlastně hrozný hlad. Vylezu až na vrchol zelí a zakousnu se do něj. Mňam, čerstvé, křupavoučké zelí, pokryté rosou, je ta největší lahůdka. Ještě jsem se pořádně ani nenajedla a už mě někdo ruší. Zvednu hlavu a koho nevidím? Rozzuřeného zahradníka, který míří přímo ke mně. Místo očí má jem úzké štěrbinu, knírek mu zlostí úplně skáče a běží v holinkách, div se nepřerazí.

Uznávám, že pokud se chci dožít dalšího rána, bude lepší rychle zmizet. Zalezu proto do spodní části zelí pod list. Tady mě zahradník nenajde. A taky nenašel! Vrátil se proto s nepořízenou domů. Co to je ale za hlasy? Znějí jako dětské. Ano, jsou to děti, ketré si jdou pro zelí do salátu. Ale ne! Vybraly si zrovna to moje! Odtud úniku nebude.

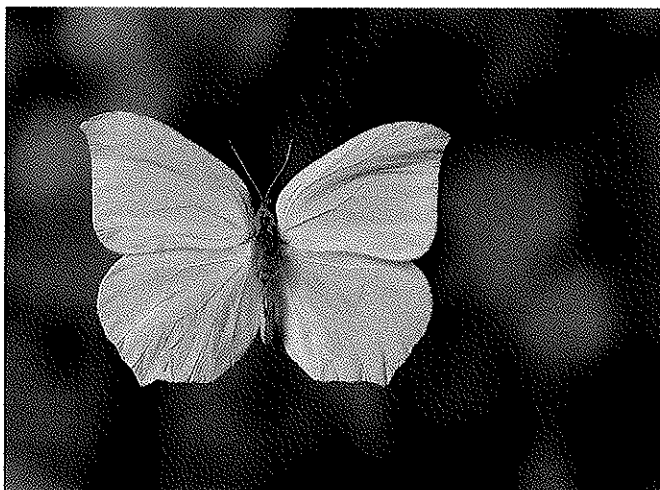
Nad hlávkou se sklonila holčička a chtěla ji utrhnout. Najednou mě spatřila: „Pomoc, housenka, ta je ale ošklivá!“ Rychle jsem seskočila a vlezla si na jinou. Já že jsem ošklivá? Ať se podívá na sebe! Kdyby tak věděla, že za měsíc ze mě bude někdo úplně jiný...

Konečně je ten strašný proces za mnou a já se můžu začít zase hýbat. Co to mám ale na zádech? Takové zvláštní placky! A hele, dá se snimi hýbat. Co to je za zvláštní pocit? Jenom jakoby nadskočit a... já létám! Dívám se na všechny lesy, lidi, domy, města atd. seshora. Teď si ale odpočinu chvilku na támhleté kopretině...

Rychle pryč! Jdou sem děti a já už nechci, aby o mně říkaly, že jsem ošklivá. Počkat. Ale co to slyším? „Jé, podívejte se, to je ale krásný motýl...“

Únor 2008

Monika Filakovská

Mléčný kámen

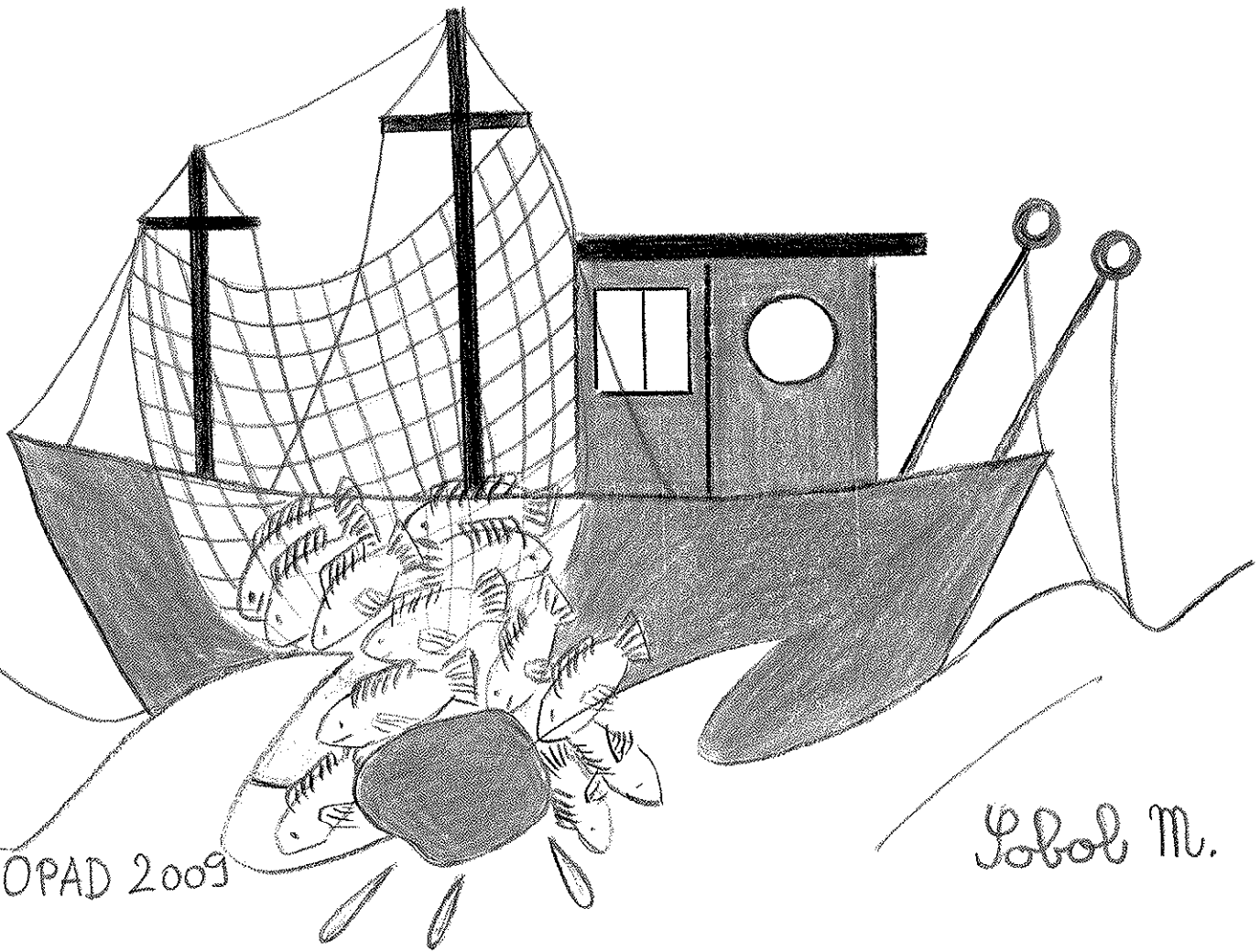
Byl jsem pyšný a zákeřný kamínek. V oceáně jsem překážel v cestě. A jednou, když mě velryba vynesla na hladinu, vymrštil jsem se a rozbil jednomu námořníkovi hlavu, prorazil trup lodi, a když jsem padal zpět do moře, bylo mi posádky docela líto... Ale vzápětí jsem se ocitl v rybářské síti, s nějakými slizkými jesetery. Vyjžděl jsem na hladinu, ale mých 8 kg protrhlo síť a já se stal zachráncem asi 40 ryb. Byl to divný, ale i příjemný pocit.

Cestou na dno jsem viděl obrovské kameny... Ale já si myslel, že jsem největší! Najednou mě nějaká ryba smetla na skálu a já se rozpadl na tři kusy. Rozhodl jsem se, že má duše přestoupí do toho nejmenšího kamínku, přestal jsem být pyšný a zákeřný.

Proudy jsem se dostal až k Egyptu, kde se potápěli potápěči. Malý klučina, který se také potápěl, si mě vzal na památku. Jeho otec byl vědec a syn se potatil. Shodli se na tom, že mě rozbrousí. Ted' ve mně hrklo, ale už jsem byl na dvě půlky, ted' mě vybrousili, vyčistili a přihlásili do soutěže. Ocenění „Nejkrásnější kámen“ bylo moje. Přes soutěže jsem se dostal až do Národního muzea. Juchů!! Ale přestal být o mě zájem a za 1299 Kč mě koupil nějaký Axel Níka. U něj jsem byl vystaven na polici, vzal mě i do školy a Nichal Robol o mně napsal slohovou práci.

AHOJ!

Váš kamínek

LISTOPAD 2009

Lobol M.

Rozhovor s panem učitelem Tomášem Markem

„Co si myslíte o sportu?“

„Sport je určitě potřebný pro rozvoj lidského organismu, rozvíjí nejen tělo, ale i ducha, napomáhá rozvoji vztahů v kolektivu, upevňuje smysl pro fair play a rozvíjí a cvičí vůli.“

„Sportujete?“

„Ano, dělám atletiku a cyklistiku, hraju florbal, lyžuju.“

„Jaký je Váš největší sportovní úspěch?“

„3.místo v mistrovství republiky a 14.místo v mistrovství Evropy v motocyklových soutěžích, 2.místo v mistrovství republiky ve sjezdu na horských kolech, 4.místo v mistrovství republiky v dirtjumu (skoky na kole, při nichž se dělají triky) a vítězství v nohejbalovém turnaji.“

„Co si myslíte o hudbě?“

„Je nedílnou součástí světa, je všude kolem nás a záleží na tom, jak ji lidé pojmu a vnímají.“

„Jaký je Váš nejoblíbenější zpěvák?“

„Johnny Cash a Bob Dylan.“

„A písnička?“

„Severní vítr.“

„Všichni čtenáři Vás teď znají jako učitele tělocviku a hudební výchovy. Který předmět jste na základce měl jako dítě nejraději a který patřil mezi ty nejméně oblíbené?“

„Nejraději jsem měl hudebku a tělocvik (nečekaně)
Moc jsem nemusel výtvarku.“

„Co se Vám líbí a co nelíbí na práci učitele?“

„Líbí se mi, že každý den je jiný a žáci dokáží udělat hodiny pestré.

Nelíbí se mi, že ohodnocení učitelů neodpovídá jejich práci, ale to není problém školy, ale společnosti.“

„A na závěr – Co naše školní jídelna? Co Vám tu nejvíc chutná?“

„Nejvíce mi chutnají špekové knedlíky a halušky!“

Děkuji za rozhovor.

Marek Hošek

ČTENÍ POMÁHÁ

Čtete knížky? Já ano. Chcete si ověřit, jestli máte dobrou paměť a zároveň pomoci dětem, zvířátkům nebo starým lidem?

Dne 8.4. 2011 byl zahájen projekt s názvem **Čtení pomáhá**. Je určen žákům základních a středních škol a rozdělen na 3 věkové kategorie:

1.-5. třída, 6.-9. třída, střední škola.

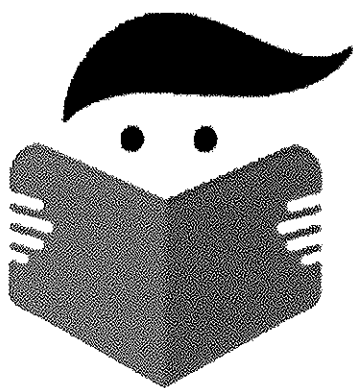
Do každé kategorie bylo veřejností a známými osobnostmi zařazeno původně 20 knih, tento seznam se stále rozrůstá. Stačí, když se zaregistrujete na www.ctenipomaha.cz a vyberete si knihu, kterou přečtete (nebo dobře znáte).

Pak už jen spustíte test a hurá na to! V testu Vás čekají 4 otázky, vztahující se k vybrané knize.

Na odpovědi máte 5 min. Kdo odpoví správně, získá virtuálních 50,- Kč, kterými přispěje na vybraný charitativní projekt.

Čtení nemusí být jen zábava, ale i pomoc.

Honza Průša, 4.B

čtení pomáhá

Říjen 2011

Kvíz

- 1) Kolik dní je mezi 30. lednem a 30. únorem?
  - a) 31 dní
  - b) 30 dní
  - c) nesmysl
- 2) Karel se narodil 20. Ledna 1996 a Jitka 20. Ledna 1997. O kolik dnů je Karel starší?
  - a) o 365 dnů
  - b) o 356 dnů
  - c) o 366 dnů
- 3) Který stát je v angličtině Austria?
  - a) Rakousko
  - b) Austrálie
  - c) Česká republika
- 4) Kterému státu se říká „Země vycházejícího slunce“?
  - a) Číně
  - b) Japonsku
  - c) USA
- 5) Jaký je rozdíl mezi vegetariánem a veganem?
  - a) vegetarián nejí pouze maso a vegan nejí nic zvířecího (ani vejce...)
  - b) vegetarián nejí nic zvířecího (ani vejce...) a vegan nejí pouze maso
  - c) vegetarián nejí maso a vegan je osídlovatel Francie
- 6) Jaké je hlavní město Peru?
  - a) Peru City
  - b) Lima
  - c) České Budějovice

Dominik Majkus, 7.A

Březen 2012

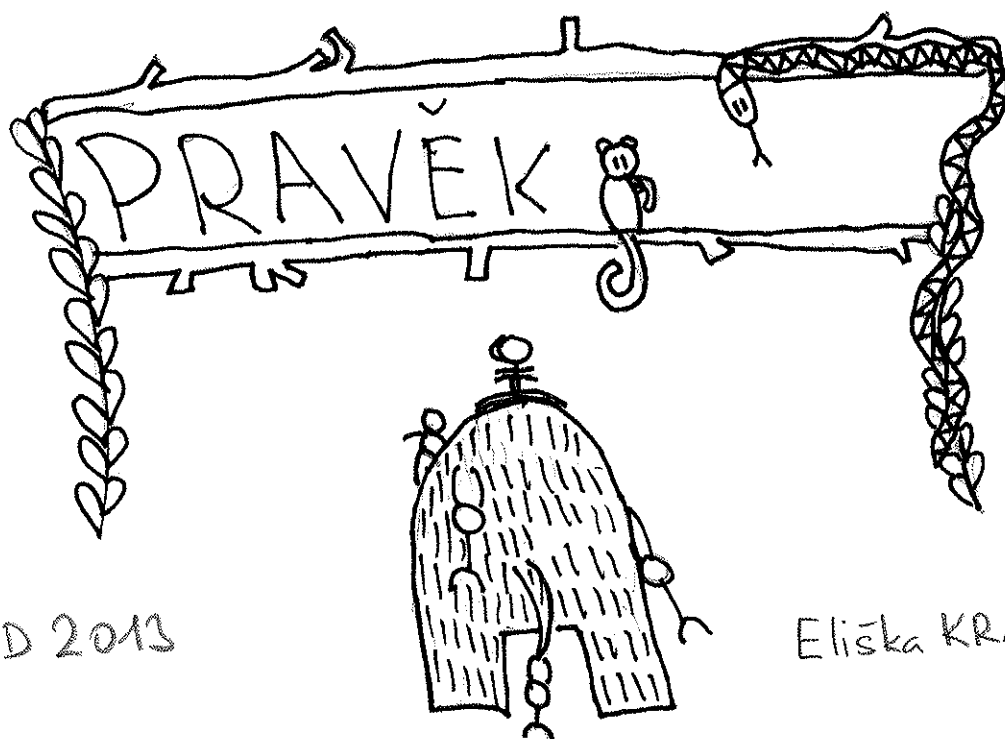
IV.A v pravěku

Jednou se takhle učíme češtinu a najednou slyšíme obrovské kroky. Podíváme se z okna a co nevidíme! Za oknem stojí mamut a mluví na nás lidským hlasem!!! Řekl: „Nasedněte!“ Tak jsme nasedli. A představte si, ten mamut nás zavezl do pravěku!

Octli jsme se právě ve škole na hodině „DINOSAURI“. Paní učitelka měla tři zuby, byla rozcuchaná a ve vlasech bodláky a centimetr dlouhé chlupy! My jsme měli aktovky z mamutí kůže a oblečení z pterodaktylí kůže. K obědu byly tygří tlapy, k pití dinosaurí krev.

Po škole nás odvezl autobus (mamut) do nějaké jeskyně, kde nás vítali pravěcí človíčky: „A haj ta pod ty hu ha hi sam ku mua.“ Asi to znamenalo: „ Ty, pojď sem ke mně!“ Pak si nás rozdělili – kluci šli s těmi pravěkými človíčky lovit mamuty a ma holky jsme s pravěkými ženami vařily tyranosaura. Potom se kluci vrátili s jednou mamutí nohou. Řekli nám, že mamut padl do jámy jednou nohou, tak mu ji usekli a teď tam běhá třínohý mamut. No teda! A to ještě není všechno! Když byl večer, všichni jsme se namáčkli na jednu hromadu. Hrůza!

Pak jsme se probudili, spali jsme všichni v lavicích a zrovna tam stál pan ředitel! A to byl konec 4.A v pravěku... **E.K.**

LISTOPAD 2013

Eliška KRÁLOVÁ!

Nová doba si žádá nová přísloví :

Kdo se moc ptá, málo googlí.

Spamy nechodí po horách, ale po lidech.

Všechno padá, co software má.

Co můžeš tweetnout dnes, neodkládej na zítřek.

Tak dlouho se chodí s Acerem do práce, až mu víko upadne.

Co na srdci, to na Facebooku.

Všude dobře, s WiFi nejlíp.

Tak dlouho se chodí s otázkou na Seznam, až se zajde na Google.

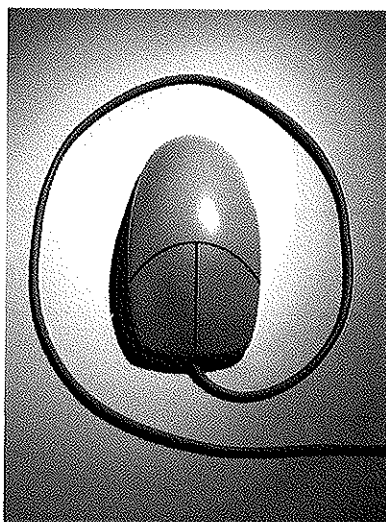
Kdo chce kam, nabourá se tam.

Třikrát zálohuj a jednou formátuj.

Darovaným titulkům na hrubky nehleď.

Kolik máš účtů na sociálních sítích, tolikrát jsi člověkem.

Přišel, viděl, nafotil a nasdílel.

PROSINEC 2014

VÍPŮY

Dva právníci přišli do restaurace a dali si kávu. Vytáhli z tašky sendviče. Přiběhne servírka: „Pánové, tady nesmíte konzumovat vlastní potraviny!“ Oba právníci se na sebe podívají a – vymění si sendviče.

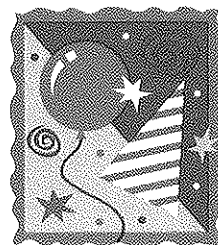
„S manželkou si často vyměňujeme názory,“ povídá muž kamarádovi. „Přicházím se svým názorem a odcházím s jejím...“

Pan učitel jde se třídou na vlastivědnou procházku do lesa. Tu uvidí ohryzaný stromek a ptá se: „Jestlipak víte, děti, kdo to udělal?“ Anička se ozve: „Já nechci žalovat, ale určitě to byl někdo z béčka!“

Na hodině přírodopisu: „Paní učitelko, náš tatínek povídal, že pocházíme z opice.“ „Ale Pepíčku, dnes chci probírat novou látku, nemám čas se věnovat vašim rodinným problémům ...“

Baví se dvě blondýnky: „Víš, že Silvestr je tenhle rok v pátek?“ „Cože, v pátek? Doufám, že nebude třináctého?“

KVĚTEN 2015

Když se řekne zmrzlina

Zmrzlinu znají již velmi malé děti, protože zmrzlina, to je pochoutka nad pochoutky. Od jaké doby lidem zpřijemňuje život? A byla vždy taková, jak ji známe dnes?

Původ zmrzliny je i dnes neznámý, přesné datum jejího vzniku neexistuje. Jisté však je, že zmrzlina chutnala již vládcům staré Číny, Indie a Říma. Měla podobu mléčné rýžové směsi (200 let př.n.l. v Číně) nebo chlazených ovocných šťáv. S chlazením to nebylo jednoduché, protože ještě nebyly vynalezeny ledničky. Základem však bylo sehnat sníh a led a v něm zmrzlinovou směs (podobně jako dnes) nechat ztuhnout.

Zmrzlina se postupně zdokonalovala, experimentovalo se s různými surovinami, chutěmi. Snad se na jejím putování světem podílel i známý cestovatel Marco Polo (13.-14. stol.), který pobýval na dvoře čínských vládců a mohl ji přinést do Benátek. Z italské kuchyně se pak prý dostala na stůl francouzský a dále a dále, přes hory a doly, přes moře a oceány do celého světa. První zmrzlinový strojek, tedy zařízení opatřené klikou a na ruční pohon, k výrobě ztuženého zmrzlinového krému vynalezla v roce 1846 Nancy Johnson z New Jersey.

A první zmrzlinový kornout? Ten spatřil světlo světa v roce 1904. K jeho „vynálezu“ přispěla náhoda. Představte si ulici amerického města St. Louis, kde vedle sebe stojí stánky dvou prodavačů. Jeden prodává misky se zmrzlinou, druhý dorty a dortové oplatky. A když sousednímu zmrzlináři došly misky, cukrář Ernesto Hamwi pohotově sroloval teplou dortovou oplatku do kornoutku, nechal ji vychladnout a nabídl ji kolegovi. A vynález byl na světě. Nebyl sice převratný, ale těší se z něj dodnes miliony lidí.

BŘEZEN 2016

V TIPY

„Paní, nebojíte se, že Vám ty děti z pískoviště utečou?“
„Neutečou, mimo pískoviště není totiž wifi signál.“

Ve škole na poslední hodině říká paní učitelka:
„Kdo odpoví jako první, může odejít domů.“
Pepíček hodí po spolužákovi tužku a paní učitelka se ptá:
„Kdo to udělal?“ Pepíček řekne: „Já, paní učitelko, a na shledanou.“

„Mami, víš kolik pasty je v zubní pastě?“
„Nevím.“
„Já to vím. Od gauče až k televizi.“

Policista staví řidiče a říká mu:
„Pane řidiči, už posedmé vás stavím a říkám vám, že ztrácíte náklad.“
„A já vám už posedmé říkám,“ odpovídá řidič, „že je námraza a já sypu silnici.“

Mareček přijde do bufetu a poroučí si: „Jedno pivo!“
„Ale chlapče, nechtěl bys raději džus?“ ptá se ho prodavačka.
„Chtěl, ale chybí mi 5 korun.“

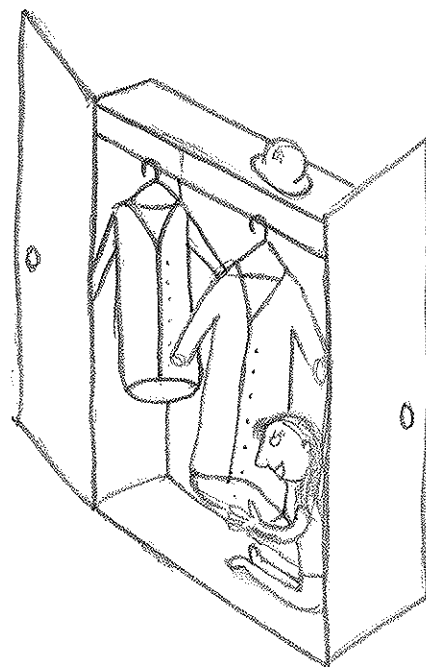
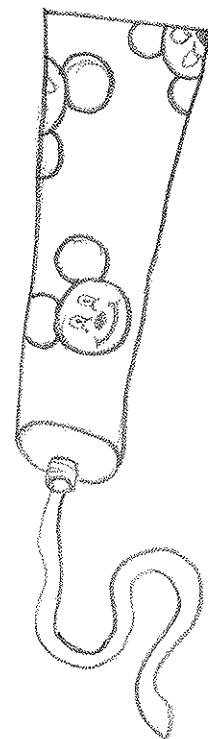
Honzík volá na tatínka:
„Tati, já už umím psát.“
„A co jsi napsal?“
„To nevím, ještě neumím číst!“

Jde tatínek se synkem do ZOO. Synek povídá:
„Proč se ta gorila tak hloupě tváří?“
„Psst, jsme ještě u pokladny...“

Víte, jaký je rozdíl mezi chytrou blondýnkou a UFEM?
Žádný, o obou se mluví, ale nikdo je ještě neviděl.

Víte, co dělají blondýnky ve skříní? Poslouchají KABÁTY.

Víte, kolik je vtipů o blondýnkách? Žádné, všechno je pravda!

-dof-

LISTOPAD 2016

Kdo ví, odpoví

1. Je možné, aby se jednomu rodičům narodila dvě děvčátka ve stejný rok, měsíc i den, a přesto to nebyla dvojčátka?
2. Pan Bobek bydlí v patnáctém poschodí věžáku. Když jde z práce, sjede výtahem do přízemí, ale když se vrací, vyjede výtahem do čtrnáctého patra a do bytu dojde pěšky po schodech. Proč?
3. „Mému pradědečkovi je 100 let,“ vytahoval se Pepík před Petrem. „To je toho,“ prohlásil Petr, „to můj dědeček je jen o 5 let starší než můj táta!“ Mohl mluvit pravdu???
4. Kterými číslicemi je třeba nahradit písmena A,B,C, aby platila rovnice?

$$A + B + C = A \times B \times C$$
5. Filip se vsadil, že žádný z žáků nepřekročí zápalku po její délce. Zápalka je dlouhá asi 5 cm. Sázku vyhrál. Jak je to možné?
6. Rost'a a Petr jsou bratři. Rost'a je dvakrát tak starý jako Petr a pětkrát mladší než jejich otec. Všichni tři celkem mají 52 roků. Kolik je Rost'ovi, Petrovi a jejich otci?
7. Součet tří po sobě jdoucích čísel je 48. Která jsou to čísla?
8. Ulice má domy očíslovány od 1 do 200. Kolik čtyřek se spotřebovalo na očíslování těchto domů?
9. Stojíte u vodovodu a máte jednu třilitrovou a jednu pětilitrovou láhev. Jak odměříte přesně jeden litr vody?
10. Při volbě kapitána dostal Honza o 1 hlas víc než Petr. Marek dostal o 4 hlasy méně než Petr a Petr získal o 3 hlasy víc než Jindra, který dostal 4 hlasy. Každý kluk měl 1 hlas. Kolik kluků bylo ve třídě?
11. Číselná hádanka: Doplňte řadu:
  - a) 4 8 16 32 64 ____
  - b) 121 232 343 454 565 ____
  - c) 50 44 38 32 26 ____

22. duben Duben 2017	23. duben Duben 2017
6	13
7	14
8	15
9	16
10	17
11	18
12	19

12. Hádanky:

Který rok je dlouhý jeden den?

Co nemá hlavu, ale hrdlo má?

Kdo mé jméno vysloví, hned mě zničí.

Zakryj si odpovědi a namáhej se trochu!

Správné odpovědi:

1. Je to možné – mohla se narodit trojčata, dvě holčičky a jeden kluk. 2. Pan Bobek je malý a nedosáhne na tlačítko 15. patra. 3. Mohl mít pravdu, pokud šlo o dědu z matčiny strany (např. děda 50 let, jeho dcera 30, otec 45). 4. $1+2+3 = 1 \times 2 \times 3$ 5. Filip položil zápalku do rohu třídy. 6. Rost'a 8 let, Petr 4 roky, otec 40 let. 7. 15, 16, 17 8. 40 9. Naliju tři litry do pětilitrové lahve, pak 2 litry, až bude plná a co zbyde v třilitrové, je litr. 10. 22 chlapců – Jindra 4, Petr 7, Honza 8, Marek 3 = 22. 11. a) 128 – dvojnásobek předchozího, b) 676 – vnější i vnitřní číslice se zvýší o 1, c) 20 – každé číslo je menší o 6. 12. Nový, láhev, ticho

DUBEN 2017